

Calvinistische groep in dat volk meer in 't bijzonder, schonk — Hijzelf, God, Die alléén groot is, Hij is in het „In memoriam Dr. A. Kuyper", niet vergeten.

En in de rede van den Kamervoorzitter, en in die van den Minister-President klonk, als tusschen de regels door, de erkenning, dat Dr. Kuyper een instrument in Gods hand is geweest.

Hoe kon het ook anders. Ofschoon geen mannen van de partij, die meer dan een halve eeuw door Dr. Kuyper is geleid, de redenaars van dezen middag belijden toch evenals hij in hun staatkundige overtuiging de opperhoogheid van God Almachtig.

Dát wetende, dát op den voorgrond stellende, waardeert de Antirevolutionaire partij het dan ook in bijzondere mate, wanneer op een wijze als hedenmiddag geschiedde aan de beteekenis van het werk van Dr. Kuyper is herinnerd. En dan wordt het een oorzaak van grooteren dank als het Antirevolutionaire volk hoort gewagen van zijn verscheiden leider:

„Hetzij wij zijn gedachtenis zien als schrijver van theologische werken of als hoofdredacteur van *De Standaard* en *De Heraut*, of als redenaar in en buiten het Parlement, steeds zien wij een periode, waarin hij door niemand werd geëvenaard, door allen werd erkend als de eerste onder zijns gelijken."

Zóó begrepen, luistert het Antirevolutionaire volk met ingehouden adem, als van de tafel der Regeering gezegd wordt:

„Diepe eerbied voor den alzijdigen denker, den schitterenden redenaar en Staatsman, den godvruchtigen mensch.

Groote weemoed, omdat, al heeft God hem een leven geschonken, langer dan volgens het Schriftuurwoord 's menschen jaren zijn, nu is heengegaan een man, gelijk het Vaderland slechts weinigen kende."

Zooals het Gode behaagt slechts weinigen aan een volk te geven, niet waar, Excellentie?

En dan begrijpen we het volkomen, als gij zegt:

„Niet dan noode doen wij afstand van een reus als Kuyper."

Dan — helaas, ja! — is het óók duidelijk, waarom gezegd moet worden, wat de Kamerpresident zeide:

„Dat hij scheiding bracht in de geesten, dat hij voor velen was de van God gegeven leider, gelijk voor vele anderen een steen des aanstoots, het was het gevolg van de gaven aan dit geniale menschenkind toebedeeld."

En dan dringt zich aan het Antirevolutionaire volk, als het deze woorden beluistert, wel met hernieuwde kracht op de herinnering aan al den smaad, al de bitterheid, al de verguizing, die in booze politieke perioden over het hoofd van zijn geliefden leider is uitgesproken. Maar dan wekt die herinnering *op dit oogenblik*, aan de doodssponde van Dr. Kuyper, toch geen bitterheid.

Want dat volk stemt van ganscher harte in met dit woord:

„Niet van nabij is monumentale grootheid te schatten.